

WOESTIJD WATER

Zuid-Arizona is woestijn en de cactussen herken ik uit de strips van Lucky Luck. Men is trots op deze cactus. Na zijn 70ste verjaardag krijgt hij zijn eerste armpje en daarna volgen er meer. De metershoge saguaro's staan versierd met honderden lampjes langs de oprit van het 5 sterren resort aan de voet van de Catalina Hills.

Mijn Lonely Planet Arizona gids beveelt een trail door een natuurreservaat warm aan vanwege het prachtige woestijnlandschap, de schitterende vergezichten en heel bijzonder wild life. De conferentie kan wel een dagje zonder mij. Ik ga vroeg op pad om de ergste hitte voor te blijven en rij zuidwaards naar het aangeprezen reservaat. Ik parkeer mijn huurauto voor de ingang. Het informatiebord geeft een waarschuwing af: U bevindt zich bij de grens met Mexico en loopt grote kans uitgeputte grensoverstekers tegen te komen die u om water en/of voedsel zullen smeken. Sluit uw auto goed af, let op al uw bezittingen en vermijd ieder contact met deze illegalen.

Wat een narigheid. Ik heb helemaal geen behoefte aan een ontmoeting met nog avontuurlijker wandelaars. Dan liever een pittig debat in mijn omheinde resort over de noodzaak van het conserveren van digitale kunstwerken en nog liever een dry martini aan de rand van het zwembad.

Volgens mijn gids mag ik ook het Sonora Desert Museum niet missen. Geen museum, maar een landschapspark waar dieren in een natuurlijke omgeving leven. Maar dan, zoals alles in de Verenigde Staten, op veel grotere schaal dan in onze dierentuinen. Het park heeft ook een desert trail voor de avontuurlijke bezoeker. Dat is iets voor mij, ik ga er heen. Maar ook hier zijn de waarschuwin-

gen bij de ingang niet van de lucht. Ga niet op stap zonder water, draag een hoofddekseel en een zonnebril en smeer u in met sunblock uit de dispensers in het toilet bij de ingang. Hier dus geen uitgehongerde Mexicanen die het op mijn proviand gemunt hebben, hoogstens wat Daltons, maar dan kan Lucky Luck niet ver zijn om me te redden. Het is november en warm voor de tijd van het jaar, de zon staat al wat lager en ik besluit de uitdaging aan te

gaan. Ik tref mijn voorbereidingen. Een fles water, twee bananen en een tube factor 50. Witte, soepele kleding met pet en bril en mijn mobiele telefoon voor noodgevallen. Het weer lijkt stabiel, geen wolkje aan de lucht, ik ben klaar voor de tocht. Het pad is verhard met grintplaten. Iets te comfortabel voor mijn bergschoenen, maar beter mee verleggen dan om verleggen en wie weet wat me nog te wachten staat. Na twee minuten stevig doorstappen stuit ik op een laatste aanmoediging voor de woestijn zich voor me uit zal strekken. Tussen de uitgedroogde vegetatie blinkt een roestvrijstalen watercooler. Ik druk dankbaar op de knop, neem een paar flinke slokken van het koele woestijnwater, check voor de laatste keer het water in mijn fles en vervolg mijn weg. De zon brandt feller dan ik dacht. Na vier minuten een nieuwe verrassing: een tweede cooler. Nu vergezeld van een rieten afdakje en een bankje. Zorgvuldig vormgegeven en neergezet, zodat ze niet detoneren in deze overweldigende natuur. Ik neem plaats in de schaduw en geniet van het landschap waarin de veelarmige sanguaro's zich als monumentale kandelaars aftekenen. De stilte is weldadig op wat zacht gezoem in de verte na. Er passeert een konijntje (Bugs Bunny!) en in de struiken scharrelt een wild zwijn. Ik ben nu ruim 10 minuten onderweg. Ik sta op, hijs de lichtgewicht rugzak met proviand weer op de rug en trek verder. De lage zon brandt in mijn gezicht, mijn lippen rimpelen van de droogte. Tien coolers later heb ik het door: ik heb al twee rondjes gelopen.